

РЕШЕНИЕ

№ 5608

гр. София, 06.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав,
в публично заседание на 29.09.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Дилиана Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **4763** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на [фирма], подадена чрез адв.Г., срещу Решение № 000030-4028/21.04.2022г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите /НАП/, с което е оставено без уважение подаденото от жалбоподателя искане с вх.№ 26-А-155/06.04.2021г. за възстановяване на платена с платежно нареждане от 14.04.2021г. държавна такса по чл.30, ал.6 от Закона за хазарта /ЗХ/ в размер на 25 000 лева.

Жалбоподателят моли за отмяната на оспорения акт като незаконосъобразен – издаден при неправилно приложение на материалния закон, за което излага подробни съображения по тълкуването и прилагането на закона. В съдебно заседание не се представлява, от пълномощника му са депозиран писмени бележки по съществуването на спора, както и е направена претенция за присъждане на разносните по производството.

Ответникът по оспорването, не се явява и не се представлява в съдебно заседание. В молба, депозирана от пълномощника му, се оспорват възраженията на жалбоподателя като се твърди, че обжалваният акт е издаден при правилно приложение на материалния закон. Претендира се присъждане на юрисконсултско възнаграждение. Направено е възражение за прекомерност на заплатеното от оспорващия адвокатско възнаграждение като се иска намаляването му.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в

производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с доводите на страните и доказателствата по делото, намира следното от фактическа страна:

Страните не спорят, че дружеството има издаден лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала в [населено място], Област П. за срок от 5 години. С Решение № 000030-549/24.02.2021г. на изпълнителния директор на НАП срокът на издадения лиценз е продължен с 5 години, както и е разрешено извършване на промени в издадения лиценз, изразяващи се в подмяна на 9 броя игрални автомати като след промените в игралната зала ще функционират 15 броя игрални автомата с 18 броя игрални места и 2 броя системи за формиране на премия джакпот. От приложените на л.26 и 27 по делото писмени доказателства се установява, че оспорващото дружество е заплатило по банков път по сметка на НАП сума в размер на 7500 лева, като в преводното нареждане от 01.03.2021г., а като основание за плащането е посочено такса по чл.4 ТТЗХ. Документът на л.27 удостоверява заплащането от оспорващото дружество на сумата в размер на 25 000 лева – такса по чл.30, ал.6 ЗХ. На л.32 по делото е прието като доказателство преводно нареждане от 13.04.2022г. за сумата от 9000 лева, представляваща данък по чл.242 ЗКПО за 18 бр. игрални автомати за периода 01.01.2022г. – 31.03.2022г.

На 06.04.2022г. с вх.№ 26-А-155 жалбоподателят е завел в НАП искане за възстановяване на сумата в размер на 25 000 лева, представляваща недължимо платена държавна такса. Изложените в искането съображения са от правно естество – сочи се, че искането за издаване на лиценз е подадено преди измененията на Закона за хазарта, обн. ДВ бр.69/2020г., като въведената с новата ал.6 на чл.30 държавна такса следва да бъде прилагана по отношение на производствата, образувани по заявления, подадени след изменението на закона.

По това искане е постановено оспорваното в настоящото производство решение, съобщено на оспорващото дружество на 26.04.2022г. Видно от мотивите му, административният орган е приел, че таксата за издаване и поддържане на лиценз, въведена с новата разпоредба на ал.6 на чл.30 ЗХ следва да бъде възприета като такса, предназначена за осъществяване на последваща контролна дейност след издаването на съответния лиценз и се дължи кумулативно с таксата по ал.1 на с.р.

Въз основа на така установеното от фактическа страна съдът прави следните изводи: Жалбата е допустима – подадена е срещу индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК - изрично волеизявление на административен орган, с което непосредствено се засягат права и законни интереси на оспорващия, от лице, което е негов адресат, в преклузивния 14-дневен срок за обжалване.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Като извърши дължимата на основание чл.168, ал.1 АПК проверка за законосъобразност на оспорения акт, освен на основанията, сочени от оспорващия и на всички основания по чл.146 АПК, съдът приема следното:

Съгласно чл.7, ал.1 ЗДТ контролът по правилното определяне и събирането на таксите се провежда от ръководителите на съответните държавни органи и бюджетни организации и съдилищата. Финансовите органи и органите на Агенцията за държавна финансова инспекция извършват ревизии по правилното определяне и внасяне на държавните такси. Според чл.17, ал.1, т.16 ЗХ в действащата към датата на издаване на оспорения акт редакция, изпълнителният директор на НАП осъществява и други

правомоцията, освен посочените в т.1 – 15, в областта на хазарта и свързаните с него дейности, предвидени в нормативен акт. Предвид това съдът приема, че оспореното решение е издадено от компетентен административен орган в пределите на предоставената му от закона власт.

Решението е издадено в изискуемата писмена форма и съдържа реквизитите по чл.59, ал.2 АПК. Посочени са фактическите основания за издаването му, което е предпоставка за упражняване на контрол за законосъобразност от съда върху приложението на материалния закон. Не се установяват допуснати нарушения на административнопроизводствените правила, които да бъдат определени като съществени и съответно да мотивират отмяната на акта само на това основание. Неправилно обаче е приложен материалният закон.

Към датата на подаване на заявлението за продължаване срока на издаден лиценз /вх.№ 000030-889/27.01.2020г./, действащи са разпоредбите на Закона за хазарта в редакцията му към ДВ, бр.42 от 28 май 2019г. Съгласно тази редакция на закона, разпоредбата на чл.30 предвижда, че за разглеждане на документи по подадени искания за издаване на лицензи или за извършване на промени по издадени лицензи, за издаване на лицензи по този закон, с изключение на лицензи за онлайн залагания, за издаване на удостоверения с вписани промени по издадени лицензи, както и за извършване на други административни услуги, се събират държавни такси по тарифа, приета от Министерския съвет по предложение на министъра на финансите – ал.1. Тарифата, приета на посоченото правно основание, е Тарифа за таксите, които се събират по Закона за хазарта, приета с ПМС № 289 от 15.11.2012г., обн. ДВ, бр.92 от 23 ноември 2012г. Съгласно чл.4 от нея, за продължаване действието на издаден лиценз по чл.36, ал.1 се събира съответната такса по чл.3, ал.1. В случая таксата е определя по т.4, б.“а“ от нея, в приложимата ѝ редакция, а именно в размер на 7500 лева и по 100 лева за всяко допълнително игрално място.

Посочената такса е заплатена от жалбоподателя на 01.03.2021г., което обстоятелство се установява от платежното нареждане на л.26 по делото като размерът ѝ и задължението за внасянето ѝ не са спорни между страните. Спорът между тях е относно дължимостта на другата платена от оспорващото дружество държавна такса в размер на 25 000 лева. Според ответника тя се дължи от оспорващото дружество на основание чл.30, ал.6 ЗХ. Посочената разпоредба, към датата на подаване на заявлението за продължаване срока на издадения лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати предвижда, че организаторите на хазартни игри, които заплащат таксата по ал.3 и променливата част от таксата по ал.4, подават за всеки месец в Комисията до 15-о число на следващия месец декларация по образец, утвърден от министъра на финансите, за разликата между стойността на получените залози и изплатените печалби, а за игри, за които се събират такси и комисиони за участие - декларация за стойността на получените такси и комисиони. Посочената разпоредба не съдържа задължение за внасяне на държавна такса и на следващо място, предвиденото с нея задължение е неприложимо спрямо конкретната хазартна дейност, осъществявана от оспорващото дружество.

С изменението на закона, обнародвано в ДВ, бр.69 от 4 август 2020г., в чл.30 е създадена нова ал.6 със следното съдържание: "(б) За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 5 години се събира еднократна държавна такса в размер на 25 000 лв., когато игрите са организирани в населени места до 500 000 жители, и в размер на 50 000 лв., когато игрите са организирани в

населени места над 500 000 жители. За издаване и поддържане на лиценз за игри с игрални автомати със срок на лиценза 10 години се събира еднократна държавна такса в размер на 100 000 лв.". Според § 27, т.5 ЗИД ЗХ досегашната ал.6 става ал.8, но с променено съдържание, неотнормено към предмета на спора, поради което няма да бъде коментирано. Посочената разпоредба на ал.6 на чл.30 ЗХ е действащото право към датата на постановяване на оспореното решение, но прилагането ѝ към заявления, подадени преди приемането ѝ и влизането ѝ в сила е изрично изключено по силата на § 86, ал.1 ПЗР ЗИД ЗХ. Съгласно последната разпоредба „Образуваните и неприключени до влизането в сила на този закон производства по искания за издаване на лиценз, продължаване или промяна в издаден лиценз, утвърждаване на типовете и модификациите на игралното оборудване, джакпот системите, игралния софтуер, включително централната компютърна система, системите за онлайн залагания, комуникационното оборудване, включително контролния локален сървър, и устройствата на самообслужване за организиране на лотарийни игри, допустими за използване на територията на страната, се довършват при досегашните изисквания в 9-месечен срок от влизането в сила на този закон, освен ако този срок е по-кратък от срока, предвиден в закона за произнасяне.“. Досегашните изисквания са тези, регламентирани в закона преди изменението му, обн. ДВ, бр.69/04.08.2020г. като съответно чл.30 от него не предвижда внасяне на еднократна такса в размер на 25 000 лева за издаване и поддържане на лиценз за организиране на хазартни игри с игрални автомати в игрална зала. Приложимата към организираната от жалбоподателя хазартна игра държавна такса е посочената в ал.5 на чл.30, в редакцията преди изменението обн. ДВ, бр. 69/04.08.2020г. – според нея за хазартните игри, които се облагат с алтернативен данък по Закона за корпоративното подоходно облагане /ЗКПО/, се събират само таксите по ал.1. ЗКПО, в редакцията му преди изменението с § 94 от Закона за изменение и допълнение на Закона за хазарта, обнародван в ДВ, бр.69/04.08.2020г., а именно към ДВ, бр.38 от 24 април 2020г., в чл.242, ал.1 предвижда, че хазартната дейност от игри с игрални автомати и игри в игрално казино се облага с данък върху хазартната дейност, който е окончателен.

При постановяване на оспореното решение административният орган е дерогирал и въобще не е обсъдил нормата на § 86, ал.1 ПЗР ЗИД ЗХ, която макар и да не е относима към реда за разглеждане на подаденото заявление за възстановяване на недължимо внесена държавна такса, е приложима при разглеждането на искането за издаване на лиценз за организиране на хазартни игри, тъй като тя определя условията, на които трябва да отговаря последното и съобразно дефинираното от нея приложимо право следва да бъдат определени и дължимите от оспорващото дружество такси. Като не е съобразил, че § 86, ал.1 ПЗР ЗИД ЗХ ограничава действието на ЗИД ЗХ до новопостъпилите заявления, но отрича приложимостта му спрямо подадените преди изменението му, ответникът е определил неправилно приложимия материален закон, съответно за преценка основателността на искането е изследвал правни норми, неотнормени към конкретния случай. С оглед това постановеното от него решение е незаконосъобразно поради неправилно приложение на материалния закон и следва да бъде отменено, а делото като преписка - изпратено на административния орган за ново произнасяне при съобразяване на дадените указания по тълкуването и прилагането на закона в мотивите на настоящото решение.

При този изход на спора претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените по делото разноски е основателна. Такива са доказани в общ размер на

1350 лева, от които 50 лева за внесена държавна такса по оспорването и 1300 лева за заплатено адвокатско възнаграждение по договор за правна защита и съдействие на л.41 по делото. С оглед липсата на фактическа и правна сложност на спора, съдът намира за основателно възражението на ответната страна като адвокатското възнаграждение следва да бъде редуцирано до размер от 500 лева, определен на основание чл.8, ал.3 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Водим от горното и на основание чл.172, ал.2, чл.173, ал.2 и чл.143, ал.1 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на [фирма] Решение № 000030-4028/21.04.2022г. на изпълнителния директор на Националната агенция за приходите.

ИЗПРАЩА делото като преписка на ответника за ново произнасяне при съобразяване на дадените в мотивите на настоящото решение указания по тълкуването и прилагането на закона, в 14-дневен срок от влизане в сила на решението.

ОСЪЖДА Националната агенция за приходите да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], сумата в размер на 550 /петстотин и петдесет/ лева, представляваща разноски по производството.

Решението може да бъде обжалвано с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София - град пред Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл.137 АПК.

Съдия: